

VỀ MỘT ƯỚC MƠ, CHUNG LÒNG THÀNH TỰU

Huệ Trân

Một buổi trưa cuối thu, khi vừa tạm xong công việc văn phòng, thì thầy Trụ Trì từ trên lầu đi xuống. Ngang cửa văn phòng, thầy hỏi:

- Đi không?

Sư tử tôi hỏi lại:

- Đi đâu ạ?

Thầy vừa đi, vừa nói:

- Đi nơi sẽ đến. Đi không?

Nghe tiếng chìa khóa leng keng trong tay thầy, tôi thu xếp vội bàn làm việc và đóng cửa phòng tri khách, theo chân thầy ngay. Sư tử tôi cũng không dám hỏi gì thêm, chụp chiếc nón len lên đầu và hai chị em theo thầy ra xe. Trên xe đã có Sư Phụ chúng tôi ngồi sẵn.

Thường thì khi Sư Phụ hay thầy Trụ Trì gọi đi, đa phần là được đến thăm Chư Tôn Đức nào từ xa tới, hoặc là thăm viếng người già, người bệnh ở các viện dưỡng lão quanh vùng.

Được tháp tùng đã là hạnh phúc nên chị em chúng tôi ngồi băng ghế sau, giữ tâm thanh tịnh, an lạc mà niệm Phật thầm.

Xe quanh co trong thành phố rồi dừng lại, đón một Phật tử nữa cùng đi.

A! Bây giờ thì chúng tôi biết là sẽ được đi đâu rồi. Đây là nữ Phật tử đến chùa thường xuyên. Cô ở trong ngành địa ốc đã lâu, có nhiều kinh nghiệm tìm mua mọi loại nhà cửa, đất đai theo nhu cầu mỗi khách hàng. Với chùa Phật Tổ, cô đã đôi lần hướng dẫn quý thầy đi xem nơi này, nơi kia với ước mong tìm được nơi nào thuận lợi, vừa khả năng để đáp ứng theo nhu cầu tu học.

Chúng tôi cũng từng được tháp tùng vài chuyến, nhưng chưa nơi nào thành tựu vì tiêu chuẩn "tam cầu" thầy Trụ Trì đặt ra là: cầu rẻ, cầu đẹp, cầu bền.

Hai tiêu chuẩn đẹp và bền thì còn có thể tìm thấy, chứ cái túi tiền nhẹ hẫng thì kiếm đâu ra giá rẻ mà đi theo cái đẹp, cái bền kia!

Nhưng cô Phật tử không nản chí. Khi bất chợt biết được địa danh nào phù hợp với niềm ước mơ của thầy trò chúng tôi, cô lại sẵn lòng mời đi.

Lần này, trên đường đi, cô nói về nơi sẽ tới xem. Đó là một bất động sản tại Valley Center, thuộc San Diego, rộng 37.13 mẫu, gồm một căn nhà lớn, 4 phòng, nằm trên ngọn đồi cao. Nếu đi từ Long Beach thì khoảng 78 dặm. Dọc theo đường lên đồi, tổng cộng khoảng 350 cây bơ đang ra trái, và cam, quýt, cây cổ thụ, và đá núi thiên nhiên thì nhiều vô kể.

Nghe cô nói, ngọn đồi một phía hướng ra biển, một phía hướng lên núi thì tưởng rằng đường đi sẽ khúc khuỷu quanh co. Nhưng thật ngạc nhiên, từ xa lộ vào exit đã là cổng an toàn để tới địa điểm.

Từ dưới, theo con dốc thoải thoải, rộng rãi, chúng tôi có thể nhìn thấy một ngôi nhà trên ngọn đồi mà địa thế, thường là nhà nghỉ mát của những người giàu có. Nào ngờ, đó chính là ngôi nhà trong khu đất 37.13 mẫu mà chúng tôi sẽ vào xem!

Khi xuống xe, thầy trò chúng tôi nhìn nhau, cùng trong tâm trạng "Tiền đâu mà rờ tới! Thì cứ xem thôi, có mất gì đâu!"

Chủ nhân là một kiến trúc sư, nên từ nội thất đến ngoại thất đều được nghiên cứu để ai làm chủ cũng có thể tận dụng tối đa tiện nghi. Đứng bất cứ góc cạnh nào cũng thấy được toàn cảnh núi đồi, trời cao biển rộng. Những cây sồi cổ thụ cho bóng mát bao tầng đá thiên nhiên mà huynh đệ chúng tôi nhìn ra ngay, đó sẽ là những "tọa cụ" tuyệt vời! không khác gì cảnh trí trên tu viện Lộc Uyển. Lại nữa, tôi buột miệng reo lên khi xuống con dốc ngắn, bên phải căn nhà chính. Cái gì mà giống như thiên đường với mái xây vòm cong rất đẹp. Hướng dẫn viên bảo:

- Đó là garage.

Trời đất! Khi xuống coi, huynh đệ chúng tôi lại nhìn nhau với ý nghĩ, khỏi sửa chữa chi nhiều, thiên đường có thể tọa thiên đây rồi! Xung quanh mênh mông chỗ đậu xe, chúng tôi đâu có cần cái garage mỹ thuật này. Sang quá!

Như tôi đã thưa, thỉnh thoảng cô Phật tử lại có nhã ý đưa thầy trò chúng tôi đi xem đất chỗ này, chỗ kia nhưng chúng tôi đều tự biết, xem để mà xem, xem để nuôi giữ ước mơ, chứ thực tế đầu tiên (tiền đâu!) thì chắc còn xa vời lắm!

Nhưng lần đi này, địa danh lý tưởng tuyệt vời này không thể không khiến thầy trò chúng tôi nuôi lớn ước mơ hơn. Chúng tôi chưa bao giờ tổ chức tiệc chay gây quỹ hay chính thức kêu gọi đóng góp gì cho những nhu cầu chùa Phật Tổ, dù chúng tôi từng đi dự không ít những buổi như thế. Lý do, có lẽ vì quý thầy trong chùa đều còn trẻ nên rất ngại ngừng khi phải mở lời kêu gọi.

Về lại chùa, thầy trò chúng tôi bàn chuyện gõ cửa nhà băng. Nếu thu vét hết những gì có thể, cũng chỉ được non nửa trị giá bất động sản đó. Nhà băng nào sẽ cho mình mượn phần còn lại đây?

Câu trả lời ngay khi thử thời vận là: không nhà băng nào cho mượn cả!

"Thôi thôi, nếu mộng không thành thì sao?"

Chúng tôi nhái lời hát của một bản nhạc xưa mà hát như thế.

Ngay sau thời khóa tu của tuần lễ đó, Sư Phụ chúng tôi chẳng thể cầm lòng, chỉ nói vài lời chia sẻ với Phật tử hiện diện là vừa được đi xem khu đất như thế, như thế, với những tiện nghi thật phù hợp với hoài bão. Chỉ không phù hợp khả năng thôi.

Ngay sau đó, khi vừa hồi hướng và xá Tổ xong, một Phật tử bước nhanh theo chân Sư Phụ hấp tấp thưa:

- Thưa Hòa Thượng! Thưa Hòa Thượng!...

Sư Phụ đã dậm chân lên lầu, bèn quay đầu hỏi:

- Phật tử cần chi?

- Thưa Hòa Thượng, con muốn góp phước, nếu chùa có ý định mua khu đất đó.

Rồi không chỉ một Phật tử, mà hai, ba, năm, mười... người tiếp theo. Sư Phụ phải gọi tôi đưa một cuốn sổ vì "Thầy làm sao nhớ hết được!"

Ngay ngày đầu tiên, tức là ngay sau khi Sư Phụ chúng tôi chỉ mới chia sẻ với các Phật tử thường xuyên tới tu cuối tuần tại chùa, thì kết quả đã thực sự khiến chúng tôi kinh ngạc.

Đó là những Phật tử trầm lặng, với tà áo lam, áo nâu, sồn vai. Đó là những cụ ông, cụ bà chống gậy đến chùa. Đó là những người trẻ không hề thấy xử dụng những gì xa xỉ mà lớp trẻ thường phải cố gắng để có được. Đó là những người mẹ, những người cha dắt con đến chùa chỉ để mong gieo trồng hạt Bồ Đề cho con bằng cách biết lạy Phật, biết bỏ một đồng bạc vào thùng phước sương, cúng dường Tam Bảo...

Nào ngờ, đại chúng trầm lặng đó đều ôm ấp một hoài bão chung, một ước mơ chung trước nhu cầu có thể đem lợi ích cho người.

Qua đến ngày hôm sau, sự ngạc nhiên của thầy trò chúng tôi không ngừng ở đó, vì có lẽ Phật tử tự động gọi nhau, báo tin cho nhau nên chúng tôi đã được tiếp những người chỉ nghe tên chùa Phật Tổ nhưng chưa từng tới. Chúng tôi đã trả lời điện thoại những người chưa từng gọi. Tất cả, đều chung một lòng là muốn góp phần để mua được khu đất lý tưởng. Người thì cúng dường, người thì vừa cúng dường, vừa cho mượn không tiền lời, vô hạn định...

Chỉ qua có mấy ngày, con số tịnh tài mà Phật tử gần xa, thân sơ, biết hay chưa biết, đã cúng dường gần đạt tới chỉ tiêu, trong đó có sự đóng góp của một chú bé khoảng 5, 6 tuổi. Chú vào văn phòng tri khách với một hộp giấy nhỏ trong tay.

Tôi hỏi:

- Chào em, em cần chi không?

Chú ngập ngừng:

- Con muốn... con muốn góp tiền mua đất mới.

Lúc đó thì người mẹ mới bước vào và xác định:

- Cháu nó thấy con nói chuyện với người trong gia đình về việc này và sáng nay, trên đường đến chùa nó mới nói là muốn tặng hết tiền saving này.

Chú bé đưa cái hộp giấy nhỏ cho tôi. Tôi bảo:

- Em mở, và đếm xem bao nhiêu để sư cô ghi vào sổ cúng dường.

Chú chậm rãi, xé cái hộp giấy tự làm và lăm thăm đếm. Tôi thực sự rúng động với hình ảnh chí thành và cực kỳ trong sáng này. Quỹ tiết kiệm của chú bé Phật tử không biết đã dành dụm từ bao lâu, chú đếm được vừa tròn 45 đô la.

45 đô-la này sẽ cùng góp mặt với những thước gỗ, những viên gạch, để hình thành ngôi Tam Bảo trên ngọn đồi xanh tươi.

Con số, tuy có khác nhau, do khả năng và hoàn cảnh khác nhau, nhưng tấm lòng thì chắc chắn chỉ chung một lòng, bởi chúng ta đang cùng chung một ước mơ. ***Ước mơ tìm phương tiện... đạt cứu cánh.***

Nơi đó, chúng tôi đã mừng tượng hình ảnh linh hoạt của những tà áo nâu, áo lam, thấp thoáng trên ngọn đồi xanh tươi, những di động trầm lặng, chánh niệm của sự thông dong tự tại tuyệt đối khi mỗi người có thể tự chọn nơi tọa thiền, tự chọn đường thiền hành, hoặc ở trong chánh điện, lặng lẽ mở một trang kinh...

Nơi đó, gia đình thiếu nhi Phật Tử Thiện Thanh bấy lâu chỉ quanh quẩn ở mảnh sân nhỏ cuối chùa, nay các huynh trưởng có thể thỉnh thoảng cho các em đi không khí trong lành của núi, của biển...

Ước mơ đã gần, vậy phải có tên cho nơi chốn đó.

Sư Phụ chúng tôi tần ngần, rồi bỗng nói nhỏ:

- Chơn Sung là pháp tự Bốn Sư của thầy. Nhờ Bốn Sư mới có thầy ngày nay.

Chúng tôi tiếp lời:

- Và có thầy mới có huynh đệ chúng con.

- Vậy, để nhớ ơn Bốn Sư, chúng ta xin Pháp tự Ngài làm tên nơi đất mới này.

Không biết từ đâu, trong cái đầu u tối của tôi bỗng nảy ra những câu:

*"Muôn tâm thành hướng về **Chơn-Sung-tự***

Để ngọn đời rực sáng thuyết Như Lai

Trái lòng báo ơn Bốn Sư dẫn lối

Đồng nguyện phụng hành, y giáo không sai"

Ước mơ tưởng xa vời, đã đang rất gần tầm tay, trong thời gian kỷ lục, chỉ qua đôi lời chia sẻ chân tình đã nói lên sức mạnh thâm lặng của sự đồng tâm nhất trí. Sức mạnh này chỉ có được khi đoàn hậu bối tự phát nguyện thập đuốc cùng đi trên con đường Trung Đạo.

Đó là con đường hơn 26 thế kỷ trước, bậc Giác Ngộ đã tìm ra sau 49 ngày thiền định dưới gốc cây Bồ Đề.

Thập đuốc lên mà đi, sự mầu nhiệm sẽ hiển lộ.

Nam Mô Công Đức Lâm Bồ Tát Ma Ha Tát.

Huệ Trân

(Phật Tử tự, thời điểm giao mùa của năm cũ 2015- năm mới 2016)